

Hvad vil der ske, når Tyskland nu sætter de mange tvangshjemsendelser i værk? Det er der en del partier der er interesseret i at høre ministerens vurdering af, ikke så meget, at der indtil nu har været nogle stykker hist og pist, men hvad vi egentlig vil stille op, nu hvor der virkelig sker noget.

Og så kan jeg heller ikke forstå, at man ikke kan gøre det samme i Danmark. Hvad er det, der er så stor forskel på i Danmark og Tyskland? Tyskerne siger nu: Nu må bosnierne vende hjem. Men Danmark siger: Vi kunne ikke drømme om at tvangsudsende så meget som en eneste imod hans vilje. Det er da en mærkværdig problematik.

Jeg husker meget nøjagtigt den diskussion, der var om midlertidig opholdstilladelse til bosnierne. Jeg husker meget nøjagtigt min egen reaktionovre hos justitsministeren, som på det tidspunkt hed Hans Engell – det er jo pudsigt – hvor jeg sagde, at det her ville med garanti ende med, at de fik lov til at blive her varigt. Det er altid selvhævdende at sige: Hvad sagde jeg! Men jeg vil nu alligevel tillade mig at sige det i denne situation.

Så må jeg sige, at Dansk Folkeparti ikke klapper i hænderne over dette lovforslag. Det er som sagt et forslag, som vi støtter, men det er ikke noget, som vi ser som noget epokegørende i forhold til dansk udlændingelov. Udlændingeloven blev fundamentalt ændret fra, hvad den var før 1983, og det er det, der har givet diskussionerne, problemerne og frustrationerne, og det er det, der har gjort, at tingene nu er så fundamentalt ændret i det danske samfund.

Må jeg så til sidst sige til ministeren, at jeg nok selv skal bestemme, hvad jeg ønsker at kalde det her, om jeg ønsker at kalde det fusk, svindel, humbug eller svig, som ministeren så sandelig selv er kommet til at skrive i den skriftlige fremsættelse til lovforslag nr. L 190. Jeg skal nok selv vurdere, hvad jeg mener er fusk, svindel og humbug, og jeg vil have lov at kalde tingene ved deres rette navn.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg godt gentage, hvad jeg sagde tidligere, nemlig at problemet er, at der er nogle, der bruger reglerne på en forkert måde, anderledes, end de var tænkt.

Fru Pia Kjærsgaard må kalde det præcis, hvad hun vil. Det har jeg på intet tidspunkt anfægtet. Men det, jeg advarer imod, er, at man, fordi der er nogle, der begår svig, fordi der er

nogle, der benytter sig af fup og fusk, bruger det som en fælles indfaldsvinkel til flygtningeproblemerne. Dermed er man med til at karakterisere en gruppe, der også består af ganske almindelige, lovlydige borgere, der blot har det problem, at de enten er politisk forfulgte eller har måttet flygte fra krig. Det er den tendens til generalisering, jeg vender mig imod.

Så vil jeg godt sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at her havde hun sandelig fundet den skingre tone frem. Hun taler om, at det er løgn, at man kan sende folk tilbage og afvise dem direkte ved grænsen. Det var faktisk netop for at modbevise det, at jeg nævnte de faktiske tal, for det er sådan – og det vil jeg godt gentage – at i uge 11 var der 11 personer, som blev afvist ved grænsen. Det kan altså godt lade sig gøre. Der var i samme uge kun 2 bosniere, der søgte om asyl.

I ugen efter var der også 11, der blev afvist ved grænsen. Jeg kan godt dele det op. Det var 6 ved Tønder, 15 ved Gråsten, ikke nogen ved Nakskov og ikke nogen ved Nykøbing Falster, og der var kun 4, der i samme uge søgte om asyl. Derfor er det ikke rigtigt, når fru Birthe Rønn Hornbech forsøger at skildre det, som om det ikke kan lade sig gøre at afvise folk ved grænsen. Det sker altså i en så stor målestok – og det er altså bosniere, vi taler om her – at tallet i 1996 var 565.

Hele den måde at argumentere på: at jeg skulle være kommet med nogle udtalelser og være blevet korrekset af udlændingedirektøren, er det rene snak. Her er der tale om, at man kan afvise folk, når der er nogle ganske bestemte forudsætninger til stede, og en af de vigtigste forudsætninger er jo, at man kommer fra et sikkert land, og at man inden for en forholdsvis kort periode, efter at man har forsøgt at komme ind i landet, rent faktisk også får kontakt med politiet.

Og så blev der sagt, at regeringens holdning er præget af »det går nok alt sammen«, og at der overhovedet ingen forberedelser er gjort til, hvad der skal gøres, hvis der kommer en ny tilstrømning af flygtninge. Heller ikke det holder, for vi kan konstatere, at de danske myndigheder naturligvis er i tæt kontakt med de tyske myndigheder.

Naturligvis er det sådan, at Udlændingestyrelsen uge for uge både via det danske politi og også på eget initiativ følger med i, hvad der er af forskellige planer og nye strømninger i debatten i det tyske samfund, og hvorfra det er, man har